

UN MALSON MALÈVOL

Toni Arias

Plovia. La remor de l'aigua esmorteïa el soroll de les nostres passes i el perfum de l'herba mullada es confonia amb una estranya sensació de pau i sobtada tranquil·litat. No seguïem cap ruta definida. Era com si el temps hagués aturat tots els nostres pensaments i empresonat la nostra voluntat.

La foscor de la nit i un vent calent i misteriós donava als turons, als arbres i elements d'aquell estrany camí, un aire fantasmagòric. Ombres esgarrifoses ens perseguïen en una mena d'eterna amenaça de no sabíem ben be què.

La germana gran d'en **Ximo**, el meu company d'aquella inversemblant aventura, tenia **la pell freda**. Una esgarrifança va recórrer els nostres cossos quan vam saber-ne la causa: alguna cosa enorme, monstruosa, sorgia de les entranyes de la terra. Sens va aparèixer una mena de monstre, meitat serp, meitat home, que posseïa, ens va semblar, 14 o més braços. Els seus moviments eren molt lents i clarament amenaçadors. Intentàvem recular però una força indomable ens obligava a reptar pel terra, fred i pedregós, com si fóssim serps. Quin malson era aquell? Era un malson en realitat? Com podríem desfer-nos d'aquella maledicció? Qui manegava els nostres fils com si fóssim marionetes?

Les preguntes sorgien sense parar mentre fugíem barroerament d'aquell monstre. Al cap d'una estona, que podien ser minuts, hores, dies, o setmanes(vam perdre la noció del temps), aconseguíem posar-nos dempeus i les nostres passes eren més llargues, encara que lentes. Vencent les nostres pors, no ens vam girar ni un moment per mirar què passava al darrera, no fos cas que ens passes com a **Sodoma i Gomorra**.

Continuàvem caminant sense parar mentre, alhora, els crits d'aquell animal monstruós eren cada vegada més febles. I a mida que ens allunyàvem de l'amenaça anàvem recuperant les forces.

Enllà, enllà, en un llunyà horitzó de núvols i muntanyes vam veure unes llums meravelloses de colors que provocaven una enorme atracció. Ens va semblar una eternitat el que vam trigar a arribar-hi. Tot just entrar en aquella cova, una sensació d'escalfor i acolliment i seguretat va recórrer

cada racó del nostre cos. Era com un somni de fades i follets on nosaltres érem els convidats més apreciats. No hi plovia, no hi feia fred, no teníem gana, ni son. No necessitàvem res. Ho teníem tot! Tot? No, ens faltava la nostra llibertat! I és que l'entrada de la cova havia desaparegut. Un pensament esgarrifós va passar per les nostres ments: **CAP DE NOSALTRES TORNARÀ!**

Quin ensurt! De cop en Ximo, la seva germana i jo vam fer un bot del llit on estàvem dormint. Vam caure a terra amb cara d'esglai, sense entendre gaire res. Va resultar un malson compartit, que alguna providència va relligar malèvolament. Vam sortir al jardí i sota una veritable **pluja d'estels** ens vam fondre en una abraçada silenciosa, intensa entranyable. Ningú va parlar mai més d'aquella nit de malson. No calia. L'aventura més fantàstica ens havia unit per sempre.